

Kollektív gyűlöletkeltés

Akiknek fáj az Orbán-beszéd*

A maroknyi tüntetőnek nem a korszakos szónoklattal, hanem a valósággal gyűlt meg a baja

Harminc évvel ezelőtt történt meg az a történelmi esemény, amelyet ma rendszerváltásnak/rendszerváltozásnak/rendszerváltoztatásnak/módszerváltásnak hívunk. A terminológiáról lehet vitatkozni. Antall József szerint nem tetszünk forradalmat csinálni, a valódi demokratikus változásért igen sokat tevő lakitelkiek viszont másként ítélik meg az eseményeket.

Az átmenet békés volt, a kommunisták pedig időben felismerték, hogy lejárt az egypártrendszer órája, ezért legtöbbször azonnal átállt a politikai hatalom helyébe bevonható gazdasági hatalom megszerzésének pozícióiba.

Mint később mi, a nép megtudtuk, nem is sikertelenül. A valódi reformmozgalmak azonban intenzívek voltak, az MDF, a Fidesz és más ellenzéki szervezetek munkássága pedig gondolatban már fényévekre volt a reformkommunisták világától. A Nagy Imre és mártírtársai kivégzésének 30. évfordulóján tartott tömegdemonstrációt a karhatalom még feloszlatta.

Aztán Pozsgay Imre 1989 januárjában kijelentette, hogy 1956 nem ellenforradalom, hanem népfelkelés volt, és úgy tűnt, a kommunista elvtársak lassan elkezdtek reszketni méltóztatni. Így jutottunk el odáig, hogy ugyan az MSZMP vezetőinek távolmaradása mellett, de a kormány képviselőinek jelenlétében az állam megszervezte a mártír miniszterelnök és társai újratemetését 1989. június 16-án.

Innentől kezdve nem volt megállás. Igaz, az ország népe nem csatlakozott milliós számban a tüntetésekhez, nem vonult fegyverrel az utcára követelve a ruszki eltakarodását, de az ortodox

kommunistákon, no meg a munkásörökön kívül mindenkinek elege volt az elmúlt 45 évből.

A csúcspont 1989. október 23-a volt, amikor már olyan mindegy volt, hogy ki mondja ki a Parlament erkélyén, hogy vége a kommunista rezsimnek, csak mondja már ki valaki. És megtörtént. Szabadok lettünk, de még megszállási övezet voltunk. Megszállási övezet, mert 1989-ben még mintegy ötvenezer szovjet katona és ugyanennyi hozzátartozója állomásozott hazánkban.

Persze 1989 nyarán már evidenssé vált, hogy a ruszkiak végleg el kell hagyniuk hazánkat. De mit kellett tenni ahhoz, hogy ez megtörténjen? Hogyan kellett volna kezelni azt a hazugságot, amelyet Mihail Gorbacsov 1985 márciusában mondott a kelet-közép-európai, szovjetek által megszállt országok vezetőinek, miszerint „Önök mostantól független országok vezetői”? Úgy gondolom, a magyar kormánynak már akkor követelni kellett volna a teljes csapatkivonást, de nem tette. Valóban független az az ország, ahol szovjet atomtölteteket tárolnak? Nem.

A teljes csapatkivonás igényét először – bár hogy fáj is ez a mostani ellenzék egyes képviselőinek – az ország és a világ nyilvánossága előtt Orbán Viktor fogalmazta meg 1989. június 16-án a Hősök terén elhangzott, az akkori hatalom és az azt kiszolgáló kommunista kormány média által durván támadott beszédében.

A nagy nyilvánosság mintegy negyedmillió jelenlévőt és a televízió jóvoltából több millió magyart, valamint a teljes nemzetközi sajtót jelentette. Történelmi beszéd volt.

Nos, ez ellen tüntettek az idén június 16-án, a 30. évforduló alkalmával rendezett Szabadságkoncert előtt gyászba öltözött ellenzékiek, köztük Bródy János, Dész László, Magyar Bálint, Lendvai Ildikó és a szervezők, Donáth László, Eörsi László, Jánosi Katalin, Rainer M. János, Rajk László, Ungváry Rudolf és Vásárhelyi Mária.

Pontosabban azért tüntettek, hogy kifejezzék nemtetszésüket „az 1989/90-es rendszerváltás immár naponta meghamisított emléke” miatt, és azért, mert az a videó, amely a televízióban propagálta a rendezvényt, felidézve Orbánnak az orosz csapatok teljes kivonására vonatkozó reményét, Rényi András szerint azt sugallja, hogy Orbán híres beszéde döntötte meg a rendszert. Szerintem meg nem sugallja ezt, és senki nem hamisítja meg a rendszerváltás emlékét, hacsak ők nem.

Mégis, a kommunisták melyik szégyenét kellett volna a videóba betenni? Azt, hogy Grósz Károly 1989 márciusában csendben jelezte Gorbacsovnak, hogy a számunkra előírt katonai beszerzéseket nem bírjuk már teljesíteni? Azt, miszerint évi húszmillió forintot fizet a magyar állam – a szovjetek helyett! – magyar állampolgároknak az orosz katonák által okozott gázolósos balesetekért, nemi erőszakokért járadék, táppénz, rokkantsági nyugdíj formájában?

Vagy hogy hatvanmilliárd forintra rúg az okozott környezeti károk összege? Azt, hogy a szovjetek soha nem fizettek tb-járulékot, de egészségügyi ellátásuk évi 270-300 millió forintba került nekünk, magyaroknak? Vagy azt kellett volna betenni a videóba, hogy a szovjet hatalmat a legkevésbé sem érdekelte a magyar helyzet, és ezt a magyar elvtársak negyvenöt évig támogatták?

Gorbacsov 1988 decemberében az ENSZ-közgyűlésen bejelentette, hogy tervezi a kelet-közép-európai országokban a részleges haderőcsökkentést, amely nálunk mintegy tízezer katonát jelentett a jelen lévő ötvenezerből, de sem az oroszokat, sem pedig magyar bérenceiket nem érdekelte, hogy a Magyar Közvéleménykutató Intézet 1989 tavaszán végzett felmérése alapján a lakosság 74 százaléka vélekedett úgy, hogy az összes szovjet katonát azonnal ki kell vonni az országból.

Vagy arra volt büszke a maroknyi tüntető, hogy Gorbacsov bejelentését követően Grósz Károly és Nyers Rezső szolgálai módon, térdig hajolva támogatta a részleges kivonulást, tudomásul véve azt a döbbenetes tényt, hogy a szovjetek külföldön állomásoztatott fegyveres erőik újabb csökkentését csak 1992–1993-ra kívánják időzíteni? Lehet, hogy az MSZMP úgynevezett reformszárnyának képviselői közül néhányan kicsit radikálisabb nézeteket vallottak e kérdésben, de enged-

tessék meg nekem, hogy a reformkommunisták hitelességében némiképp kételkedjek.

Vagy azt gondolták a tüntetők világmegváltó ténynek, hogy Németh Miklós négyszemközt megkérte Gorbacsovot, hogy a nálunk tárolt atomtölteteket vigyék már el hazánkból? Ez lett volna inkább a videón?

Hisz kormányfőként ez volt a kötelessége, meg az lett volna, hogy azonnal követelje a teljes csapatkivonást. Ám csak a sumákolás, a suttogás és a szolgálai kiszolgálás határáig terjedt a bátorság.

Végül a kelet-európai változások, a berlini fal leomlása, a történelmi forgószél kellett ahhoz, hogy néhány hónap elteltével az utolsó kommunista magyar kormány is merje követni a társadalom igényét, és csak a szovjet vezetésben tudatosult reálpolitikai megfontolások alapján merete 1990 februárjában megkezdeni a teljes kivonásról szóló tárgyalásokat.

Hát igen, ez mind elmondható lett volna abban a videóban, de minek? Ezek történelmi tények és nyilvánosak. Senki nem tagadja, titkolja őket, de ugyan ki lehet rájuk büszke? Nyilván csak a tüntetők. Hál' istennek, 1990. június 25-től már az újonnan megválasztott demokratikus kormány vette át a megbeszélések irányítását, amely az egykori megszállt országok közül a legkeményebb, legellenállóbb tárgyalófél volt. Panaszkodtak is ránk az oroszok eleget! Akárhogy is nézzük, a tény tény marad: a magyar nemzet jelentős többségének konkrét igényét a szovjetek teljes távozásával kapcsolatban a nagy nyilvánosság előtt először egy fiatal demokrata fogalmazta meg.

Hol itt a történelemhamisítás? Hogy a kommunista rendszert nem Orbán beszéde döntötte meg, tudjuk. De hogy a beszéd jelentős hatással volt a változásokra, mert több millió ember gondolatát képviselte és üzente az egész világ számára, az elvitathatatlan.

Nem titokban, rettegő hatalmi függőségi viszonyban suttogta el a szovjet vezetőknek, nem a hatalma átmentési kísérletén munkálkodott reformkommunista álcába öltözve, hanem a világ arcába mondta a magyar nép kívánságát, felemelt fejjel, a politikailag korrekt beszédmód mindent átható cenzúrája nélkül. Úgy, mint teszi azt ma is.

Ráadásul a fiatalember jobban is mutatott a videón, mint mondjuk a Grósz–Nyers-páros. De ez már szubjektív értékítélet.

A megbélyegzett közösség**

Nincs meggyőzés, nincs nemzeti minimum, nincs tisztelet a szokásjoggal, néha még a leírt szabályokkal szemben sem, csak bojkott, verbális erőszak, agitáció és félrevezetés van az Európai Parlamentben. Egy egyébként is korhadásnak indult intézmény lejáratása, hiteltelenné tétele folyik. Ha nem korhadna az unió, nem viselné el ezt a magatartást. Az ellenfél eltörlésének célja szentesíti az eszközt. No, nem a gondolatot eredetileg felvetett jezsuita Loyolai Szent Ignác módjára, aki harmincéves korában megtért, és mindent félretett a lelkek üdvéért, valamint Isten nagyobb dicsőségének eléréseért. Mert számára ebben az értelemben csak a cél volt a fontos, az eszköz nem. Arról nem is szólva, hogy ő csupán a saját rendje és az ahhoz önként csatlakozók önszeretetét, nagyravágyását igyekezett drasztikus eszközökkel korlátozni.

Inkább a XVI. század első felében tevékenykedő Niccolò Machiavelli módszerére gondolok, aki a kormányzás magas fokú műveléséhez szükséges etikai képességeket áttekintve megállapította, hogy azokat a politikai cselekvésben érvényre juttatni komoly hiba. Vagyis hogy a politikában nincs helye az etikának, hovatovább az erkölcsös cselekedeteknek. És ez a döntés már nem csupán egy kis belső közösséget, hanem országokat, nemzeteket érinthet. Ez a tétel kísértetiesen emlékeztet Soros György reflexivitáselméletére, amelynek lényege szerint a pénzvilág, a gazdaság automatikusan törekszik ugyan a gazdasági egyensúly fenntartására, amelyet azonban emberi manipulációval nyugodtan fel lehet, sőt fel is kell borítani. Így lehet nemzeti valutákat és nemzeteket bedönteni, kormányokat kívülről megbuktatni, emberek millióit tönkretenni.

Hát valami hasonlót művelnek most EP-képviselő ellenzéki barátaink az általuk nemesnek tartott európai globális értékek mögé rejtőzve. Ha hisznek az eszméjükben, lelkük rajta. Mi, itthon és sok millióan Európában, nem hiszünk benne, de őket ez nem érdekli. Nem érdekli őket a szabad választások elsöprő eredménye, kizárólag az, hogy Orbán Viktor szűnjék már meg létezni. Mert túl erős, túl népszerű, túl veszélyes számukra. És egyre többen azonosulnak a gondolataival. De ezt a tényt mégsem lehet így elismerni,

árulkodó lenne. Így aztán jön az, ami ebben a mostani baloldaliságban, ultraliberalizmusban a legveszélyesebbnek tűnik.

A kollektív bűnösség elmélete.

Ugye mindenki tudja, miről beszélek, amikor kimondom ezt a két szót: Beneš-dekrétumok? Az 1945 májusa és októbere között született Beneš-jogsabályok a magyar és német lakosságot okolták Csehszlovákia széthullásáért. Joggal ráz ki mindnyájunkat a hideg e két szó hallatán, nem is beszélve azok hatályban tartásáról. Miért is? Mert kollektív bűnösség nem létezik. Ezt már a szerbek is tudják, hiszen 2011-ben olyan határozatot fogadtak el, amely a csúrogi, zsabljai és mozsori magyarokat sújtó és a kollektív bűnösség elve alapján hozott megbélyegzést megszüntette, amelynek értelmében a hetven évvel korábban elkövetett cselekedetekért korábban háborús bűnössé nyilvánították őket.

Aki a kollektív bűnösség elméletét vallja, nem lehet demokrata. Nincs olyan, hogy a cigányok mind bűnözők. Nincs olyan, hogy a magyarok mind búskomorak, nincs olyan, hogy minden bevándorló terrorista, és nincs olyan, hogy a „fideszesek” az európai értékek ellenségei. Egyrészt mert egyik állítás sem igaz, másrészt mert a kollektív bűnösség csupán egy politikai eszköz, amellyel egy közösséget egyetemlegesen felelősségre lehet vonni azért, mert az elítélő számára annak egy tagja valamely értelemben elítélendő cselekedetet hajtott végre.

A kollektív bűnösség az azt alkalmazó tehetlenségét, érvbeli silányságát, hatalmi gőgjét, helyzetével való visszaélésének tényét bizonyítja. Az első és a második világháború győztes nagyhatalmai is ezen elv alapján fosztották ki és tették földönfutóvá a legyőzötteket vagy a kisebbségben élő, a legyőzöttekhez tartozó nemzetek képviselőit. A kollektív gyűlöletkeltés eredményezte a holokausztot, a kitelepítéseket, az arisztokrácia, a polgárság és a kulákság kiirtását, és sorolhatnánk a szörnyűségeiből a szörnyűbb történelmi tetteket. Úgy látszik, ifjú EP-politikusaink semmit nem tanultak a történelemből. A Momentum, az MSZP-s Ujhelyi István és Gyurcsány Ferenc pártja is azt hangsúlyozza, hogy azok a frakciók, amelyekben ők ülnek, biztosan nem támogatják a fideszes politikusok ki-nevezését a szakbizottságokban. Több ellenzéki

képviselő büszke arra, hogy főszerepet vállal a fideszesek elleni döntésben.

Megjelent tehát az új kollektív ellenség: a „fideszes”. Bélyeg, mint a cigány, a zsidó vagy az ifjútörök mozgalomnak az örmény volt. Nem külön X. Y.-nal van esetleg baj, akinek a kvalitásaival gond lehet. A gond ugyanis nem maga a személy, hanem a közösség, ahova az illető tartozik. Ilyen módon minimum hárommillió magyar csatlakozik a megbélyegzett kollektívához, mert „fideszes”. Nem párttag, csupán támogatja a kormánypártot. Ennyi pontosan elég. Hát ilyenek a mai magyar ellenzéki, globalista uniós képviselők. Dobrev Klára, Cseh Katalin, Donáth Anna, Ujhelyi István meg az általuk meggyőzött EU-beli liberális, a Macron-pártféle EP és az európai demokraták és szocialisták frakciója.

Azért írom le a neveket, hogy egyértelmű legyen, kik is azok a magukat feltétlen és egyedüli demokratának kikiáltók, akik nem tudnak szabadulni attól a beteges elmélettől, amely emberek millióinak életét tette már tönkre a történelemben, mert képviselőik felesküdtek a kollektív bűnösségre.

Nem akarom a gyűlöletbeszéd vagy a közösség elleni izgatás jogi elemzésével untatni a kedves olvasót, de amit a nevezett képviselők tesznek, az bizony súrolja a büntető törvénykönyv passzusait. Viszont egy dolgot biztosan kérhetek: Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!

* *Magyar Nemzet*, 2019. 06. 20.

** *Magyar Nemzet*, 2019. 07. 22.

Vektor